

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

ICARITAT PELS OBRERS!

QUEDA tancada la subscripció que obrí la Campana de Gracia a benefici dels inundats de Múrcia.

Respecte a la distribució de fons y efectes, ja saben que l'editor d'aquest periódich, Sr. Lopez, es precisament un dels delegats per anar a las provincias inundadas. Per lo tant, ningú com ell podrà donar al públich la satisfacció deguda per lo que 's refereix al bon repartó.

Y are, havent complert ja ab los de fora-casa seguint las lleys de la noblesa y de la galanteria, hem de mirar pels nostres germans.

Barcelona atravessa ja fa molt temps una crisi horrible, espantosa.

Cada dia 's tancan noves fabricas: cada dia augmenta 'l número dels pobres treballadors, que ab salut per treballar y desitj de ferho, 's troban al carrer, sense un bossí de pa que dur als llabís.

Aquest estat es angustios, es terrible.

No 's tracta de una catástrofe com la de Múrcia, Lorca y Orihuela; no 's tracta de una inundació qu' en pocas horas converteix un paradís en un camp de soletat, y pobles enters en cementiris; no 's tracta d'aquest espectacle dolorós, pero llama- tiu que tenen totes las grans desgracias.

Las nostras miserias són més humils: avergonyidas 's amagan: no tenen aquells medis de comou- re y d'establir una especie de contaji caritatiu: cada hù sab lo que passa a casa seva, y las casas en que passa alguna cosa, están tancadas.

Pero imaginéuvos al pare de familia, acostumat a viure del treball, que, al faltarli la feyna, comen- sa a empenyar la roba, y a endeutarse, fins que l'hi diuhén prou; imaginémnoslo 'l dia en que 's lleva y ja ha acabat los quefers, y no té una en- gruna de pa per ell, ni per la familia: contemplém a la seva esposa desolada, als seus fillis plorant de gana y de fret...

Es possible que un home bo, que un home hon- rat, que un home laborios dega passar aquests su- friments?

Y al pensar que aixó succeheix no a una, sino a centenars de familias, esgarrija.

Si: l'inundació 's ha ficat dintre de Barcelona: l' inundació més terrible de totes, la de la miseria!

A tots los cors nobles y generosos nos dirigim per un igual.

Si la primera de las virtuts es la del treball com-

passió pels infelissos que haventla practicada pre- pte y volentla practicar encare, 's troban impossi- bilitats de ferho, a causa de las circunstancias!

La societat té de remediare los mals socials.

Una crisi es un d'ells, y la societat no pot per- metre que cap dels seus membres mori de gana.

No, mil vegadas.

Si 'l cor generós no 'n aconsellés, ho exigiria la conveniencia de tots. Ningú té 'l deber de morirse de necessitat. Busquem, donechs, la manera de que no se 'ns exigeixi 'l dret correlatiu: anticipémnos a las necessitats, sortim al seu pas, y satisfém las.

¿Cóm?

Que 'ls que menján encare, 's recordin dels que no menján; que 'ls qu' encare treballán, se recor- din dels que no tenen feyna. Que 'ls ríchs y pode- rosos se recordin dels pobres; que 'ls pobres no ol- vidin als que 'n són més: que tots plegats conside- rin que 'ls homes som germans.

En tant que 's obrán treballs públics, en tant que 's crean juntas generals d'aussilis, *La Campa- na de Gracia*, filla del treball, y bona amiga dels que treballán, 's anticipa y obra desde avuy una subscripció pública a favor de tots los obrers sense feyna.

De tots los obrers, dihem, perque no volém fer distinció de classes: tots son prou desgraciats y tots mereixen per un igual la nostra atenció. Al socorro de tots ells se destina lo que recaudem.

Y are no falta sino, qu' en poch ó en molt, tots los que 'ns honran llegintnos, contribuheixin a la nostra idea.

Lo nostre lema es aquest:

«Compassió pels nobles fillis del treball! ¡Caritat pels obrers sense feyna!»

P. K.

AIXÓ ES RES.

¿O saben alló de la senmana passada? Aquell Romero Robledo més terne y més tiesso que nu carquinyolí sor- tint del forn; aquell Cánovas del Castillo fent la gara-gara y la trabe- ta al general; aquell Martínez Cam- pos marejat y aturruilat com un tui- xó fora del cau, donchs tots tres 's han denat la má y son més amichs y més camaradas que 'ls tres péus de una taula de menjador.

Si: las disputas de aquesta gent conservadora son com las disputas de cel-obert: molt soroll, molt es- cándol, moltas amenassas, y al cap-de-vall, l' un ajuda a l' altre a pujar la galleda del pou.

Y are si que pot admétre la comparació; perque la galleda conservadora es Cuba.

Resulta que 'l qu' estira afluixa, y 'l qu' estava montat baixa de caball, y que tot 's arreglia.

¡Romero Robledo, Cánovas, y Martínez Campos! Tres personas, y entre ells dos andalusos. Pero 'l més andalús de tots, lo qui té més llengua y menos

fets, are ja 'l coneixém: es lo pollo d' Antequera.

¡Malas enguanyadas garrofas las que 's menján los caballs del seu esquadro! Si, perque aquests caballs y 'ls húsars no morirán en cap camp de ba- talla: tot lo més que pot succehir es que 's morin de vellesa.

Pero lo que son las cosas! Mentre's ells després de unas cuantas consultas ab la cuixinera, convensuts de que 'ls millors principis son los principis y las postres del presupuesto, y que per tot lo restant mica més, mica menos tant se val donar com no donar ja llibertat als negres, 's uneixen y 's con- certan.

Mentres diuhén que sobre 'ls interessos del país, hi ha 'ls interessos del presupuesto;

Mentres estudian la manera de eludir compro- misos contrets, y entendent's com a bons germans, menjant y bevent;

Allá a Cuba, menos tranquils que a Espanya, aquell caliu mal apagat, cubert ab lo pacte del Zan- jon, 's encen y torna a treure flames.

Alguns jefes que havian jurat fidelitat a Espanya tornan a las andadas.

Allá hont no hi havia partidas, tornan a sor- tirne.

Aquells críts tant fatals a Espanya, extingits ab tanta y tant general alegría, tornan a ressónar.

Y mentres los húsars d' Antequera tant aviat muntan com baixan de caball, lo capitá general de Cuba demana caballeria per telégrafo.

Mentrestant la premsa ministerial diu com en Tony Grice:—«Aixó es res.»

Y surten de la Península deu mil homes.

Y 's declaran algunas provincias de Cuba en es- tat de siti.

Y 's buscan recursos per contenir la nova insur- recció.

Y 'l país, que ja respirava, torna a sentirse oprim- it, molestat, angunios.

Efectivament: aixó es res; y si 'n volen en cas- tellá, nada y si 'n volen en llatí, nihil.

Aquest res significa per la pobre Espanya que tenim lo nihilisme conservador dintre de casa.

P. DEL O.

STEM disposant los originals conve- nients per la publicació de *L' Alma- nach de la Campana de Gracia*.

Y pel istil dels anys anteriors convi- dém a tots los escriptors catalans y al públich en general a colobararli. Al efecte podrán remetre's los originals fins lo dijens immediat, dia 27 del actual, en la li- breria de 'n Lopez.

UNA QUESTIO DE «PEGA».

!Pobre home! Quan ja la tenia à puesto, l'hi surten aquells dos de trascantó y l'hi estiran vuyt ànys.